

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 25 września 2025 r.

Poz. 3920

WYROK NR II SA/WR 783/24
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 8 kwietnia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Ireneusz Dukiel (spr.)

Sędziowie:

Sędzia WSA Władysław Kulon

Asesor WSA Marta Pawłowska

Protokolant:

asystent sędziego Sławomir Mirowski

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2025 r.

sprawy ze skargi Jeronimo Martins Polska S.A. w Kostrzynie

na uchwałę Rady Miejskiej Karpacza

z dnia 28 października 2020 r. nr XXIX/332/20

w przedmiocie ustalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane

I. stwierdza nieważność § 9 ust. 1 zaskarżonej uchwały w części dotyczącej tablic, szyldów i urządzeń reklamowych istniejących w dacie wejścia w życie zaskarżonej uchwały wniesionych na podstawie zgody budowlanej;

II. dalej idącą skargę oddala;

III. zasądza od Gminy Karpacz na rzecz strony skarżącej kwotę 797 (słownie: siedemset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Jeronimo Martins Polska S.A. w Kostrzynie (dalej jako strona skarżąca lub skarżąca spółka) wniosła skargę na uchwałę Rady Miejskiej Karpacza (dalej jako Rada, lub organ) z dnia 28 października 2020 r., nr XXIX/332/20, w przedmiocie ustalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane (dalej jako uchwała).

Zaskarżonej uchwale zarzucono naruszenie:

a) art. 37a ust. 9 ustawy z dnia 27 marca 2023 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. jedn. Dz.U. z 2024 r., poz. 1130, ze zm. dalej jako u.p.z.p.) w związku z postanowieniami § 9 ust. 1 zaskarżonej uchwały, w sytuacji w której Trybunał Konstytucyjny w dniu 12 grudnia 2023 r. wydał wyrok, w którym orzeczono, że art. 37a ust. 9 u.p.z.p. w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek określenia w uchwale, o której mowa w art. 37a ust. 1 u.p.z.p., warunków i terminu dostosowania istniejących w dniu jej wejścia w życie, wniesionych na podstawie zgody budowlanej, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów określonych w tej uchwale, bez zapewnienia ustawowych podstaw i trybu dochodzenia odszkodowania przez podmioty, które są zobowiązane do ich usunięcia, jest niezgodny z art. 21 w związku z art. 2 Konstytucji RP, a co za tym idzie uchwały te bez ww. regulacji, czy też z ich pominięciem nie mogą funkcjonować w obrocie prawnym;

b) art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, określającego zasadę proporcjonalności, oraz przepisu art. 3 ust. 1 u.p.z.p. poprzez obciążenie strony skarżącej jako najemcy nieruchomości, na której eksponowane są loga/szyldy/reklamy istniejące w dniu wejścia w życie uchwały, nieproporcjonalnymi obowiązkami wynikającymi z przepisów § 9 ust. 1 uchwały, które dotyczą poniesienia kosztów realizacji nakazów uchwały związanych z dostosowaniem do zasad i warunków określonych uchwałą, istniejących w dniu wejścia w życie uchwały i niezgodnych z przepisami uchwały, a posadowionych uprzednio zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Wobec powyższego skarżąca spółka wniosła o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości, ewentualnie w części w zakresie § 9 ust. 1, oraz o zasądzenie od organu na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa oraz poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że wada uchwały w postaci istotnego naruszenia prawa uzasadnia stwierdzenie jej nieważności w całości. Autor skargi powołał się na stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 grudnia 2023 r. sygn. P 20/19, zgodnie z którym art. 37a ust. 9 u.p.z.p. w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek określenia w uchwale, o której mowa w art. 37a ust. 1 ustawy, warunków i terminu dostosowania istniejących w dniu jej wejścia w życie, wniesionych na podstawie zgody budowlanej, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów określonych w tej uchwale, bez zapewnienia ustawowych podstaw i trybu dochodzenia odszkodowania przez podmioty, które są zobowiązane do ich usunięcia, jest niezgodny z art. 21 w zw. z art. 2 Konstytucji RP. Zdaniem strony skarżącej, w rezultacie wyroku uchwała musi być wyeliminowana z obrotu prawnego, ponieważ w sprawie mamy do czynienia z pominięciem prawodawczym, a ustawodawca nie przewidział możliwości samodzielnego wprowadzania przez organ gminy przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu szkody legalnej w aktach prawa miejscowego. Istotą jest brak możliwości uzyskania odszkodowania z tytułu szkody legalnej wyrządzonej uchwaleniem przez organy gminy uchwały krajobrazowej. W ocenie skarżącej w obecnym stanie prawnym uchwały, które weszły w życie powinny być uchylone lub powinna być stwierdzona ich nieważność w postępowaniu sądowoadministracyjnym, a do czasu wprowadzenia przez ustawodawcę mechanizmu odszkodowawczego gminy powinny zaniechać stosowania aktów dotychczas wprowadzonych. Uchwały krajobrazowe bez tych regulacji nie mogą funkcjonować w obrocie prawnym. Skarżąca strona podkreśliła, że art. 37a ust. 9 u.p.z.p. określa essentialia negotii (składniki przedmiotowe istotne) uchwały reklamowej, a bez tych regulacji stosowne uchwały nie mogą funkcjonować w obrocie prawnym, co uzasadnia całościową eliminację z obrotu prawnego. Na wypadek odmiennego poglądu Sądu, co do stwierdzenia nieważności całej uchwały, wskazano, że zasadne jest stwierdzenie nieważności § 9 ust. 1 uchwały, w ramach którego określone są terminy dostosowania istniejących w dniu wejścia w życie uchwały tablic, urządzeń, szyldów do zasad określonych w tej uchwale.

Interes prawny w zaskarżeniu uchwały strona skarżąca wywiodła z uprawnień wynikających z umów najmu placówek handlowych na terenie miasta Karpacz.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej uwzględnienie w zakresie obejmującym stwierdzenie nieważności uchwały w części obejmującej § 9 ust. 1 uchwały oraz oddalenie w pozostałym zakresie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Na podstawie art. 1 § 1 i § 2 z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t. jedn.: Dz.U. z 2024 r., poz. 1267) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Z kolei zgodnie z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. jedn.: Dz.U. z 2024 r. poz. 935 ze zm., dalej jako u.p.p.s.a.), sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Sądowa kontrola legalności obejmuje m.in. akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej i polega na badaniu zgodności kwestionowanego skargą aktu z przepisami prawa powszechnie obowiązującego (art. 3 § 2 pkt 5 u.p.p.s.a.). Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 u.p.p.s.a.).

Przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie jest uchwała Rady Miejskiej Karpacza z dnia 28 października 2020 r. (nr XXIX/332/20) w przedmiocie ustalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane.

Należy w tym miejscu jeszcze wskazać, że w świetle art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. jedn.: Dz.U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm., dalej jako u.s.g.), każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Co równie istotne skarga złożona na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis*. Zgodnie z art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a. sąd odrzuca skargę, jeżeli interes prawny lub uprawnienie wnoszącego skargę na uchwałę lub akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, nie zostały naruszone stosownie do wymagań przepisu szczególnego. Stwierdzenie zatem przez sąd administracyjny, że zaskarżona uchwała narusza interes prawny lub uprawnienie strony skarżącej otwiera dopiero możliwość merytorycznego rozpoznania skargi oraz ewentualnego stosowania środków sądowoadministracyjnych określonych w art. 147 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 101 ust. 4 oraz art. 94 ust. 1 i 2 u.s.g.

Strona skarżąca spełniła warunek posiadania interesu prawnego do kwestionowania uchwały. Wylegitymowała się posiadaniem obiektów handlowych, za pomocą których prowadzi działalność gospodarczą na terenie miasta Karpacz. Jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą z wykorzystaniem wskazanych obiektów handlowych, podlega regulacjom prawnym zawartym w uchwale, które dotyczą tablic i nośników reklamowych znajdujących się na terenie tych obiektów. Okolicznością powszechnie znaną jest to, że na obiektach handlowych prowadzonych przez stronę skarżącą umieszczone są urządzenia reklamowe i tablice reklamowe. W konsekwencji zaskarżona uchwała narusza interes prawny skarżącej, skoro nakłada na nią obowiązki zgodności urządzeń i tablic reklamowych z jej przepisami.

Dla wykazania naruszenia interesu prawnego skarżącej strony wystarczy natomiast sama okoliczność podlegania przepisom uchwały i wynikająca z tego tytułu możliwość realizacji obowiązków związanych z dostosowaniem do jej wymogów. Zaskarżona uchwała, w kształcie przyjętym przez Radę, prowadzi bowiem do wyeliminowania prawnego skutku decyzji o pozwoleniu na budowę wskazanych w niej tablic i urządzeń reklamowych powstałych przed wejściem w życie uchwały. Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2023 r. sygn. P 20/19, brak w art. 37a ust. 9 u.p.z.p. mechanizmu kompensacyjnego powoduje bezprawność ingerencji w prawa majątkowe, czego skutkiem jest naruszenie zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Prowadzi to do naruszenia interesu właścicieli tablic i urządzeń reklamowych objętych uchwałą krajobrazową, którzy dochowali wszelkiej staranności w zapewnieniu legalności swoich działań i którym państwo w majestacie prawa zezwoliło na taką działalność.

Strona skarżąca jest więc legitymowana do wywiedzenia skargi do sądu administracyjnego na uchwałę krajobrazową, w zakresie własnego interesu prawnego. Naruszenie tak rozumianego interesu prawnego nie oznacza jednak automatycznie zasadności skargi, ponieważ obowiązek uwzględnienia skargi wniesionej na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. warunkowany jest jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego, gdyż z art. 91 ust. 1 u.s.g. wynika, że tylko uchwała sprzeczna z prawem jest nieważna.

Przechodząc do kontroli legalności zaskarżonej uchwały, należało uznać skargę za uzasadnioną jedynie w części.

Zaskarżoną uchwałę podjęto na podstawie art. 37a ust. 1 u.p.z.p., wedle którego rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane. Jednocześnie jak wynika z art. 37a ust. 9 u.p.z.p. uchwała, o której mowa w ust. 1, określa warunki i termin dostosowania istniejących w dniu jej wejścia w życie obiektów małej architektury, ogrodzeń oraz tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów, zasad i warunków w niej określonych, nie krótszy niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały.

Trzeba podkreślić, że art. 37a ust. 9 u.p.z.p. wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt P 20/19 częściowo został uznany za niezgodny z art. 21 w związku z art. 2 Konstytucji RP, z dniem 21 grudnia 2023 r. Trybunał wydał wyrok na tle pytań prawnych skierowanych przez Naczelny Sąd Administracyjny, w których sformułowano wątpliwości co do braku odpowiedniego mechanizmu kompensacyjnego z tytułu ograniczenia praw majątkowych podmiotów, które legalnie wzniosły tablice reklamowe i urządzenia reklamowe. Za istotę problemu konstytucyjnego uznano brak możliwości uzyskania odszkodowania z tytułu szkody legalnej wyrządzonej uchwaleniem przez organ gminy uchwały krajobrazowej. Pytający Naczelny Sąd Administracyjny nie kwestionował samej możliwości wyeliminowania określonych nośników reklamowych z przestrzeni publicznej, lecz jego wątpliwości budził właśnie brak należytego odszkodowania dla właścicieli tych nośników, którzy wybudowali je legalnie w oparciu o otrzymane wcześniej pozwolenia na budowę. Zdaniem Sądu brak określonego mechanizmu kompensacyjnego sprawia, że tak sformułowana uchwała krajobrazowa nie może funkcjonować w polskim systemie prawnym. Problem konstytucyjny, w ocenie NSA, koncentrował się więc na możliwości nadania przez ustawodawcę uprawnień organowi stanowiącemu gminy do wydania aktu prawa miejscowego, jakim jest uchwała krajobrazowa, bez zapewnienia słusznego odszkodowania podmiotom dotkniętym tą uchwałą, które do tej pory legalnie prowadziły działalność reklamową przy pomocy nośników wzniesionych legalnie (na podstawie pozwoleń na budowę).

Trybunał Konstytucyjny podzielił wątpliwości Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zgodnie z wyrokiem wymieniony wyżej przepis traci moc w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek określenia w uchwale, o której mowa w art. 37a ust. 1 u.p.z.p., warunków i terminu dostosowania istniejących w dniu jej wejścia w życie, wzniesionych na podstawie zgody budowlanej, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów określonych w tej uchwale, bez zapewnienia ustawowych podstaw i trybu dochodzenia odszkodowania przez podmioty, które są zobowiązane do ich usunięcia. Trybunał wyjaśnił, że na ustawodawcy ciąży obowiązek wprowadzenia takiej regulacji, która zapewniłaby podmiotom objętym uchwałą krajobrazową, skorzystanie z mechanizmu kompensacyjnego, będącego źródłem słusznego odszkodowania, należnego tym podmiotom na mocy 21 ust. 2 Konstytucji RP. Brak tego mechanizmu, stanowiącego pominięcie prawodawcze, sprawia, że w zakresie, w jakim kwestionowany przepis nie przewiduje takiego mechanizmu, jest niezgodny z Konstytucją. Powoduje to bezprawność ingerencji w prawa majątkowe, czego skutkiem jest naruszenie zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Uchwała krajobrazowa eliminuje bowiem prawny skutek decyzji administracyjnej o pozwoleniu na budowę wskazanych w niej tablic i nośników reklamowych powstałych przed wejściem w życie uchwały. Właściciele nieruchomości, którzy występowali o pozwolenia na budowę tablic i nośników reklamowych (bądź dokonali zgłoszenia robót), działali w pełni legalnie, z przekonaniem, że prawomocna decyzja administracyjna w tym zakresie zabezpiecza ich interes i pozwala na prowadzenie bez przeszkód działalności reklamowej.

Powołany wyrok Trybunału ma charakter zakresowy, w konsekwencji czego uznany za niekonstytucyjny przepis w określonym w nim zakresie nie został wprost derogowany z systemu prawnego. Jednak konieczne jest dokonanie takiej wykładni art. 37a ust. 9 u.p.z.p., głównie na płaszczyźnie funkcjonalnej i systemowej, która uwzględni treść tego orzeczenia. Wyrok zakresowy powoduje bowiem, że usuwane jest z systemu prawnego jego niekonstytucyjne rozumienie, zatem sąd w trakcie rekonstrukcji normy prawnej obowiązany jest

tę okoliczność wziąć pod uwagę z urzędu (zob. J. Trzcíński, Bezpośrednie stosowanie Konstytucji przez sądy administracyjne, Warszawa 2023, s. 114 i n., A Górská, Sposoby usuwania wadliwości procesu tworzenia prawa przez sądy administracyjne, Przegląd Sądowy, 2/2021, s. 89 i n., wyrok NSA z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt II OSK 94/22 – dostępny w centralnej bazie orzeczeń sądów administracyjnych: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, podobnie jak i pozostałe orzeczenia sądów administracyjnych powołane w niniejszym uzasadnieniu).

Na temat sposobu uwzględniania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. P 20/19, w procesie stosowania prawa wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt II OSK 166/18. Stwierdził on wówczas, że do czasu wprowadzenia regulacji ustawowych dotyczących podstaw i trybu dochodzenia odszkodowania za dostosowanie zrealizowanych legalnie przed dniem wejścia w życie zaskarżonej uchwały tablic reklamowych i urządzeń reklamowych lub ich usunięcie, nie jest dopuszczalne objęcie zakresem uchwały takich obiektów (zob. również wyrok NSA z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt II OSK 2817/20).

Kierując się powyższym stanowiskiem, w ocenie Sądu, stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały, ograniczone do § 9 ust. 1, będzie wystarczające aby doprowadzić zaskarżony akt prawa miejscowego do zgodności z prawem, rozumianym jako osiągnięcie stanu zgodności z obiektywnym porządkiem prawnym. Nie było potrzeby stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości. W skardze nie wskazano żadnych konkretnych okoliczności przekonujących do konieczności stwierdzenia nieważności całej zaskarżonej uchwały, a Sąd po jej analizie także nie dostrzegł konieczności stwierdzenia nieważności uchwały w całości. Nie jest przy tym tak, jak twierdzi to autor skargi, że przepis art. 37a ust. 9 u.p.z.p. zawiera *essentialia negotii* zaskarżonej uchwały i tym samym koniecznym jest stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości. W świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. P 20/19, kwestię powyższą należało ocenić odmiennie. Nie ulega wątpliwości, że stwierdzenie nieważności § 9 ust. 1 uchwały nie powoduje, że pozostałe postanowienia tego aktu prawa miejscowego nie mogą funkcjonować samodzielnie. Za sprzeczne z prawem należało uznać jedynie wprowadzenie w zaskarżonej uchwale regulacji nakazującej dostosowanie zrealizowanych legalnie przed dniem jej wejścia w życie tablic i urządzeń reklamowych do standardów wynikających z uchwały, ponieważ taki obowiązek dostosowawczy, bez zapewnienia mechanizmu kompensacyjnego (odszkodowawczego), nałożony został na podstawie niekonstytucyjnego przepisu ustawowego.

Skład orzekający w niniejszej sprawie uznaje wobec tego, że dla usunięcia niezgodności z Konstytucją RP pominięcia prawodawczego zawartego w delegacji ustawowej w art. 37a ust. 9 u.p.z.p. wymagane było wyeliminowanie z obrotu prawnego § 9 ust. 1 zaskarżonej uchwały. Wprowadzona w tym przepisie uchwała regulacja nakazuje dostosować zrealizowane legalnie, gdyż na podstawie zgody budowlanej przed dniem jej wejścia w życie tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, bez jakiegokolwiek mechanizmu kompensacyjnego (regulacji ochronnych). Dokonując obecnie kontroli legalności zaskarżonej uchwały Sąd musiał uwzględnić fakt, że przepis ustawowy określający treść uchwały został częściowo uznany za niezgodny z Konstytucją RP. Przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy należało uwzględnić obalenie domniemania konstytucyjności przepisu art. 37a ust. 9 u.p.z.p., który stanowił delegację ustawową do wydania kwestionowanych regulacji uchwały reklamowej. W takim przypadku, jak wskazał NSA w powołanym już wyroku z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt II OSK 166/18, sąd administracyjny powinien uwzględniając zakresowy charakter wyroku Trybunału Konstytucyjnego, dokonać takiej wykładni art. 37a ust. 9 u.p.z.p., aby rekonstruując podstawę rozstrzygnięcia, uwzględnić wszystkie normy obowiązujące w systemie prawnym. Skutkiem takiej wykładni jest uznanie, że bez wyraźnego upoważnienia zawartego w ustawie Rada nie mogła samodzielnie wprowadzić zakwestionowanej skargą regulacji do zaskarżonej uchwały. Redagując przepis aktu prawa miejscowego na podstawie art. 37a ust. 9 u.p.z.p., aby był on prawidłowy, Rada powinna była zatem wyłączyć z obowiązków dostosowawczych te tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, istniejące w dniu wejścia w życie uchwały, które wzniesiono na podstawie zgody budowlanej, czyli legalne (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 18 lipca 2024 r., sygn. akt I SA/Op 3/24).

Podzielając stanowisko NSA dotyczące sposobu usunięcia skutków niekonstytucyjności art. 37a ust. 9 u.p.z.p. można na marginesie zwrócić uwagę na stanowisko dotyczące konsekwencji wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. P 20/19, które wyraził WSA w Krakowie w wyroku z dnia 28 czerwca 2024 r., sygn. akt II SA/Kr 647/20. Wychodząc od charakteru wyroku trybunalskiego, w którym stwierdzono pominięcie prawodawcze, a przez to nie doszło do skutku derogacyjnego dla przepisu wskazanego w sentencji tego orzeczenia, zdaniem WSA w Krakowie, skutkiem tego wyroku jest jedynie

zobowiązanie ustawodawcy do dokonania zmian legislacyjnych w u.p.z.p. Takie zmiany miałyby obejmować wprowadzenie podstawy i trybu dochodzenia odszkodowania przez podmioty, na które uchwałą reklamową został nałożony obowiązek dostosowania istniejących tablic i urządzeń reklamowych do wymogów określonych w uchwale, którego konsekwencją może być konieczność ich usunięcia, pomimo że zostały umieszczone legalnie. Wobec powyższego WSA w Krakowie przyjął, że zaskarżona uchwała podjęta została na podstawie ustawowego upoważnienia, co oznacza, że na skutek wyroku trybunalskiego z dnia 12 grudnia 2023 r. nie zachodzi konieczność z tego powodu stwierdzania nieważności zaskarżonej uchwały w całości lub w części (więcej na temat skutków orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności z Konstytucją RP pominięcia prawodawczego: A. Kustra, Wznowienie postępowania w następstwie stwierdzenia niekonstytucyjności pominięcia prawodawczego [w:] Skutki wyroków Trybunału Konstytucyjnego w sferze stosowania prawa, red. M. Bernatt, J. Królikowski, M. Ziółkowski, Warszawa 2013).

Przedstawiony pogląd orzeczniczy pozostaje bez wpływu na treść zapadłego wyroku. Skoro Rada Miejska Karpacza nie wprowadziła żadnego rozróżnienia lub wyłączenia i objęła warunkami oraz terminami dostosowania do zakazów określonych w uchwale wszystkie obiekty istniejące w dniu wejścia w życie uchwały, w tym wzniesione legalnie, to działając na podstawie art. 147 § 1 u.p.p.s.a. należało stwierdzić nieważność § 9 ust. 1 uchwały, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku. W takim kształcie zostały one bowiem wydane z naruszeniem art. 37a ust. 9 u.p.z.p. w związku z art. 2 i art. 21 ust. 2 Konstytucji RP. Wobec tego skarga w zakresie jakim nie odnosiła się do § 9 ust. 1 i uchwały podlegała oddaleniu na podstawie art. 151 u.p.p.s.a., o czym orzeczono w pkt II wyroku. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 2 u.p.p.s.a.